

N:o 5.

Neljäntenä Adventti-Sunnuntaina.

Evankeliumi Joh. 1: 19 – 28.

1.

Ja tämä on Johanneksen todistus, koska Juutalaiset lähettivät Jerusalemissa papit ja leviitat kysymään häneltä: kukas olet? Ja hän todisti ja ei kieltänyt. Ja hän todisti, sanoen: en minä ole Kristus. Ja he kysyivät häneltä: kukas siis? Oletkos Elias? Hän sanoi: en. Oletkos profeeta? Hän vastasi: en. Niin he sanoivat hänelle: kukas olet? Että me antaisimme niille vastauksen, jotka meidän lähettivät: mitäs sanot itsestäs? Hän sanoi: minä olen huutavan ääni korvessa, valmistakaat Herran tietä, niinkuin Jesaias profeeta sanoi. Ja jotka lähetetyt olivat, olivat Phariseuksista. Ja he kysyivät häneltä, ja sanoivat hänelle: miksi siis sinä kastat, jos et sinä ole Kristus, etkä Elias, etkä profeeta? Johannes vastasi heitä, ja sanoi: minä kastan vedellä; mutta teidän keskellänne seisoo, jota ette tunne; Hän on se, joka minun jälkeeni tulee, joka minun edelläni on ollut: jonka kengän rihmoja en minä ole kelvollinen päästämään. Nämät tapahtuivat Bethabarassa, sillä puolella Jordanin, kussa Johannes kasti.

Johanneksen todistuksen kertoilee evankelista monilla sanoilla ja tekee sen suureksi ja tärkeäksi asiaksi. Sillä vaikka olisi siinäkin ollut kylläksi, että hän Johanneksesta olisi kirjoittanut: **Hän on todistanut**, toistaa hän sen vielä kerran sanoen: **eikä kieltänyt: ja hän todisti**. Epäilemättä hän näin ylistää Johanneksen kallista kestävyyttä näin suuressa kiusauksessa, jolla häntä koetettiin saada lupamaan totuudesta. Ja huomaa nyt tässä asianhaarat.

Ensiksi ei lähetetty hänen luokseen renkejä eikä alhaisia porvareita, vaan fariseusten lahkokunnan korkeimmat ja etevimmät papit ja leviitat, se on: kansan ylimmäiset. Tämä oli todellakin loistava lähetystö sellaiselle halvalle miehelle, joka helposti olisi moisesta kunniaa paisunut ja tullut ylpeäksi, sillä pidetäänhän herrain ja kuningasten suosiota tässä maailmassa hyvinkin kalliina.

Toiseksi ei lähetä näitä hänelle halpa-ar-

voinen rahvas vaan herrat **Jerusalemissa**, joka on pääkaupunki ja Juudan kansan koko neuvosto ja hallitus, niin että näytti siltä, kuin koko kansa tulisi hänen luokseen tarjoamaan hänelle kunniaa. Hehei! Olisipa tämä ollut hyväkin tuulenpuuskaus pöhöttämään minkä turhamielisen ja maallisen sydämen hyvänsä!

Kolmanneksi tarjoovat he hänelle, ei mitään lahjaa eikä jokapäiväistä kunniaa, vaan kaikkein korkeimman kunnian, kuningaskunnan ja koko esivallan, ja ovat valmiit ottamaan hänet Kristuksena vastaan. Tämäpä vasta oli häikäilevä ja kutkuttava kiusaus. Sillä jollei hän olisi huomannut, että he tahtovat pitää häntä Kristuksena, ei hän olisi sanonut: **en minä ole Kristus**. Ja Luukas 3: 15 kirjoittaa myöskin, että kun kaikki ajattelivat sydämesänsä, lieneekö hän Kristus, vastasi hän heille, ettei ole hän se mies, jota he ajattelivat, vaan lähetetty hänen edellensä.

Neljänneksi: Kun hän ei sellaista kunniaa

tahtonut, koettelivat he häntä toisella ja olivat valmiit ottamaan hänet Eliaana vastaan. Sillä heillä oli ennustus, – profeeta Malak. 4: 5, 6, jossa Jumala sanoo: **Katso, minä lähetän teille Eliaan, profeetan, ennenkuin se suuri ja hirmuinen Herran päivä tulee. Hän on kääntävä isäin sydämet lasten tykö ja lasten sydämet isäin tykö; etten minä tulisi ja löisi maata kirouksella.**

Viidenneksi: Kun ei Johannes tahdo olla Eliaanakaan, koettelevat he häntä edelleen ja tarjoovat hänelle jonkun pienemmän profeetan kunnian. Sillä Malakian jälkeen ei heillä ollut yhtään profeetaa. Vieläkin seisoo Johannes lujana ja vankkana, vaikka häntä näin monilla kunnian koputuksilla koeteltiin.

Kuudenneksi ja viimeiseksi: Kun he eivät enään mitään kunniaa tietäneet, asettivat he hänen itsensä vastattavaksi, kenestä ja mistä hän sitten tahtoi oikeastaan käydä, sillä he muka tahtoivat häntä toki jonakin kunnioittaa. Mutta Johannes ei tahtonut heidän kunniaansa eikä vastannut muuta kuin olevansa kuin **huutavan ääni**, joka heitä ja kaikkia muitakin kutsuu, mutta siitä he eivät lukuakaan pidä. Mitä nyt tämä kaikki merkitsisi, saamme jälkeensä kuulla. Katselkaamme nyt tekstiä.

Ja tämä on Johanneksen todistus, koska juutalaiset lähetit Jerusalemissa papit ja leviiat kysymään häneltä: Kukas olet? He lähettivät hänen tykönsä; miksi eivät itse tulleet? Johannes oli tullut saarnaamaan parannusta jokaiselle Juudan kansasta. Mutta sellaisesta saarnasta he eivät välitä. On sentähden aivan varmaa, etteivät he missään puhtaassa hyvässä tarkoituksessa olleet lähettiläitään hänen luokseen toimittaneet eivätkä hänelle sellaista kunniaa tarjonneet. Eivät he myöskään sydämessään olisi uskoneet häntä Kristukseksi tai Eliaaksi tai profeetaksi, sillä

olivathan he siinä tapauksessa itse tulleet ja antautuneet kastettaviksi, kuten toiset tekivät. Mitä he sitten hänestä tahtoivat? Kristus näyttää sen Joh. 5: 33, 35 sanoessaan: **Te lähetitte Johanneksen tykö, ja hän todisti totuuden. Hän oli palavainen ja paistavainen kynttilä. Mutta te tahdoitte ainoastansa vähän aikaa riemuita hänen valkeudessaan.** Näistä sanoista näkyy selvästi, että he P. Johanneksen luona etsivät omaa kunniaansa ja tahtoivat käyttää hyväkseen hänen valkeuttaan, se on, hänen arvoansa ja kuuluisuutta nimeänsä kunnistellaksensa itseänsä kansan edessä.

Sillä jos Johannes olisi heille myöntänyt ja ottanut vastaan heidän tarjoamansa kunnian, olisivat he koko kansan silmissä tulleet suuriksi ja erinomaisiksi, kun muka olivat sellaisen suuren pyhän miehenystävyydestä ja kunnian osallisia. Mutta mitä muuta tämä olisi ollut, kuin että sen kautta heidän ahneutensa, hirmuvaltansa ja konnuutensa olisi vahvistettu vallan pyhäksi, kalliiksi asiaksi? Ja Johannes olisi siinä tapauksessa tullut pyhytensä kautta heidän ilkeytensä kaikkein kauneimmaksi peitteeksi, mitä heillä milloinkaan oli, ja Kristuksen tulemista olisi kaikella syyllä voitu pitää hyljättävänä, koska se ilmeisesti oli ristiriidassa pappein ja hirmuvaltaintain kirkon toiminnan kanssa, jota tuo suuri pyhä mies Johannes olisi puollustanut.

Tästä näemme siis, kuinka heidän aiheensa oli sulaa petosta ja kuinka he kiusasivat Johannesta, että hän tykkänään kieltäisi Kristuksen ja tulisi Juudas Iskariotiksi, joka hyväksyisi kaikki heidän paheensa ja antaisi heille osan kunniansa ja kansan suuresta suosiosista. Eivätkös nämä olleet kauniita kaupitsijoita? Tarjoovat Johannekselle kunnianta, itse saadakseen hänen kunniansa. Tarjoovat hänelle omenana kuningaskunnasta, tahtovat vaihtaa häneltä kultarahaa tinakolikoilla; mut-

ta hän pysyi uskollisen kuin nurkkakivi, kuten seuraa:

Ja hän todisti, eikä kieltänyt; ja hän todisti sanoen: en minä ole Kristus. Johanneksen todistuksessa on **kaksi asiaa: ensin**, että hän todistaa; **toiseksi**, ettei hän kiellä. Hänen todistamisensa on todistus Kristuksesta, kun teksti sanoo: **Hän todisti: en minä ole Kristus.** Ja samaan todistukseen kuuluu sekin, että hän todistaa ei olevansa Elias eikä profeeta. Mutta ettei hän kieltänyt, merkitsee, että hän tunnusti, mitä hän oli, kun hän sanoi: **minä olen huutavan ääni korvessa, valmistakaat Herran tietä.** Hänen todistuksensa on siis suora ja vapaa, koska hän todistaa, ei ainoastaan, mikä hän ei ole, vaan myöskin mikä hän on. Sillä se osa todistuksesta, jossa joku todistaa, mikä hän ei ole, on vielä hämärä ja epätäydellinen, josta ei voida tietää, minä ja minkälaisena hän on pidettävä. Mutta tässä sanoo Johannes suoraan, miksi hän tuli ja minä häntä on pidettävä. Todistuksellansa vakuuttaa ja vahvistaa hän sen, ettei hän Kristus ollut, vaan ääni hänen tulemisensa edellä.

Nyt ehkä voisi joku sanoa, että evankelista muka vääntää Johanneksen puhetta, kun sanoo sitä todistukseksi, että Johannes sanoo ei olevansa Kristus, joka pikemmin näyttää kiellolta kuin todistukselta, sillä hän kieltää olevansa Kristus. Onhan epääminen kieltämistä ja juutalaiset pyysivät häntä todistamaan, että olisi Kristus, jota hän kuitenkin kieltää, ja evankelista siitä huolimatta sanoo: **hän todisti.** Ja toisaalta näyttää tuo taas enemmän todistukselta, kun hän sanoo: **minä olen huutavan ääni korvessa.** Mutta evankelista näkee ja kertoo tämän tapauksen semmoisena, kuin se on Jumalan edessä, eikä niinkuin se sanain mukaan kuuluu ihmisistä. Sillä heidän tarkoituksensa oli, että hän kieltäisi Kristuksen eikä todistaisi, kuka hän itse

oli. Mutta koska hän järkähtämättömästi asiassa pysyy ja todistaa mikä hän on ja mikä hän ei ole, niin on hänen tekonsa Jumalan edessä kallis todistus eikä mikään kiello.

Ja he kysyit häneltä: kuka siis? Oletkos Elias? Hän sanoi: En ole. Kuten edellä on sanottu, oli juutalaisilla ennustus Eliaasta, Malak. 4: 5, että hänen piti tuleman ennen Herran päivää. Sentähden sanotaan vieläkin yleisesti kristittyin kesken: **Elias on tuleva ennen viimeistä päivää.** Moniaat siihen vielä lisäävät, että Enokin ja moniaat että evankelista Johanneksen pitäisi tulla. Siitä tahdomme hiukkasan puhua.

Ensiksi riippuu koko asian perustus siitä, puhuuko profeeta Malakias Herran toisesta tulemisesta viimeisenä päivänä vaiko hänen ensimmäisestä tulemisestansa lihaan ja evankeliumin kautta? Jos hän puhuu viimeisestä päivästä, saamme totisesti Eliasta odottaa, sillä Jumala ei voi valhetella. Mutta että Eenokki tai Johannes myöskin tulisivat, siihen ei ole Raamatussa mitään perustusta; sentähden onkin tämä satuna ja tarinana pidettävä. Mutta jos hän puhuu Kristuksen tulemisesta lihaan sanan kautta, ei voida totisesti Eliasta silloin odottaa, vaan on Johannes sama Elias, josta Malakias puhuu.

Mutta minä olen sitä mieltä, ettei Malakias puhunut mistään muusta Eliaasta kuin Johanneksesta sekä ettei Elias Tesbiläistä, joka meni tulisilla vaunuilla taivaaseen 2 Kun. 2: 11, voida odottaa. Tähän ajatukseen johtaa minua **ensiksi** ja etupäässä enkeli Gabrielin puhe Johanneksen isälle Sakariaalle Luuk. 1: 17: **Hän käy edellä hänen edessänsä Eliaan hengellä ja voimalla, kääntäen isän sydämet lasten tykö ja tottelemattomat hurskasten toimeen.** Näillä sanoilla näemme enkelin tarkoittavan profeeta Malakian ennustusta ja käyttävän profeetan sanoja, joka sanookin, et-

tä Eliaan pitää kääntää isäin sydämet lasten puoleen, kuten edellä sanottu on. Jos nyt Malakias olisi ennustanut jotain toista Eliasta, niin varmaankaan ei enkeli olisi sovittanut näitä sanoja Johannekseen.

Niin teki hän neitsyt Maariallekin, Luuk. 1: 31 sovittaessaan häneen Jesaian 7: 14 sanat: **Katso, neitsyt siittää ja synnyttää pojan.** Nämä sanat sovitti Gabriel Maariaan ja sanoi: **Katso, sinä siität kohdussasi ja synnyttät pojan.**

Toiseksi käsittivät juutalaiset itsekkin jo ammoisista ajoista saakka Malakian ennustuksen Kristuksen lihaantulemiseksi. Sentähden kysyivät he tässä Johannekselta, oliko hän se Elias, joka Kristuksen edellä tuleva oli. Mutta siinä he hairahtuivat, kun he tällä ymmärsivät entistä ruumiillista Eliasta. Sillä vaikkakin teksti sanoo, että Eliaan piti edellä tulla, ei se kuitenkaan sano, että tämä on Elias itse, sillä se ei sano: **Elias Thesbiläinen** on tuleva niinkuin Raamattu häntä nimittää 1 Kun. 17: 1 ja 2 Kun. 1: 3, 8, vaan sanoo yksinkertaisesti **Elias, profeta**, jota enkeli Gabriel sovittaa Luuk. 1: 17 Johannekseen näin: **Hän käy edellä hänen edessänsä Eliaan hengellä ja voimalla.** Aivan kuin sanoisi: Hän on oikea Elias, kuten suomeksikin pidetään tapana sanoa jostakusta, joka tavoiltaan ja töiltään on jonkun kaltainen; niinkuin esimerkiksi näin: paavi on oikea Kaifas, Juhana Hussi on oikea Paavali. Samoin lupaa Jumalakin Malakiaan kautta sellaisen, joka oli oleva oikea Elias, mutta tämä on Johannes.

En kuitenkaan yksin juutalaisten käsitykseen luottaisi, ellei Kristus sitä vahvistaisi Matt. 17: 10–13. Kun opetuslapset Taaborin vuorella olivat nähneet Mooseksen ja Eliaan, sanoivat he Herralle: **Miksi siis kirjanoppi-neet sanovat, että Eliaan pitää ennen tule-**

man? Aivan kuin sanoisivat: Sinä olet jo tullut, eikä Elias ole vielä tullutkaan edellä, vaan ilmaantuu nyt vasta sinun perässäsi, ja he sanovat kuitenkin, että hänen pitää edellä tuleman. Silloin ei Kristus hyljännyt tätä käsitystä, vaan vahvisti sitä ja sanoi: **Elias tosin tulee ennen ja ojentaa kaikki. Mutta minä sanon teille: Elias on jo tullut; eikä he tunte-neet häntä, mutta teit hänelle mitä tahdoit; niin myös ihmisen poika on heiltä kärsivä. Silloin ymmärsit opetuslapset, sanoo Mat-teus, hänen Johannes Kastajasta sanoneen heille.** Ja Markus lisää tähän 9: 13 sanoen: **Mutta minä sanon teille, että Elias on myös tullut, ja he teit hänelle, mitä he tahdoit, niinkuin hänestä kirjoitettu oli.**

Nyt ei ole muuta lausetta Eliaasta, että hän on tuleva, kuin tämä Malakiaan, ja Kristus itse selittää sen Johannekseen. Ja jos jotakuta arveluttaa Kristuksen sanat: **Elias tosin tulee ennen, ja ojentaa kaikki**, ei se ole risti-riittäisyyttä ollenkaan, koska hän itse oman kantansa selittää seuraavilla sanoilla: **Mutta minä sanon teille: Elias on jo tullut** j. n. e. Niin että ajatus on tämä: Mitä te olette kuulleet Eliaasta, että hän tulee ennen ja ojentaa kaikki, se on aivan oikein ja totta; niin on se kirjoitettukin ja niin sen siis pitää tapahtua; mutta he eivät tiedä, mistä Eliaasta tämä on sanottu, sillä hän on jo tullut. Siis vahvistaa Kristus näillä sanoilla Raamatun ja heidän käsityksensä tulevasta Eliaasta, mutta hylkää kuitenkin heidän harha-ajatuksensa jostain toisesta Eliaasta kuin Johanneksesta.

Mutta mitä pontevammin todistaa Kristus Matt. 11: 13–15, ettei muuta Eliasta ole tuleva. Tässä hän sanoo: **Kaikki profetat ja laki ovat Johannekseen asti ennustaneet. Ja jos te tahdotte ottaa vastaan, hän on se Elias, joka tuleva on. Jolla on korvat kuulla, se kuulkoon.** Tässä on selvää, että ainoastaan

yksi Johannes oli tuleva. Sillä jos vielä yksi olisi tuleva, ei hän voisi sanoa: **Johannes on se Elias, joka tuleva on**, vaan hänen olisi tullut silloin sanoa: Johannes on toinen Elias, taikka näin: hän on Elias. Mutta kun hän sen niin selittää Johannekseen, että hän on se ainoa tuleva Elias, jota kaikki odottavat lupauksen mukaan epäilemättä tulevaksi, niin tekee hän kyllin ymmärrettäväksi, että Malakiaan ennustus on Johanneksesta toteen käynyt eikä hänen jälkeensä ole enään mitään toista Eliasta odotettavissa.

Sentähden jäämme me siihen uskoon, että viimeinen saarna ennen viimeistä päivää on evankeliumi, jonka kautta Kristus on tullut kaikkeen maailmaan, ja ennen tätä saarnaa on Johannes tullut ja sille tietä valmistanut. Koska siis myöskin kaikki profeetat ja laki ovat Johannekseen asti ennustaneet, ei ole oikein, että kukaan tähystelee Johanneksen takaa joltain toista Eliasta tulevaksi. Näin täytyy Malakiaankin ennustuksen sopia Johanneksen aikaan, sillä koska Kristus rajoittaa profeetat Johanneksen aikaan, niin ei hän salli kenenkään menevän sen ohitse. Me siis vallan varmasti päätämme, ettei mitään muuta Eliasta tule, vaan evankeliumi on pysyvä maailman loppuun asti.

Oletkos profeeta? Hän vastasi: En. Tässä arvelevat nyt jotkut juutalaisten kysyneen sitä profeetaa, josta Moos. 18: 15 kirjoittaa: **Vaan profeetan sinun joukosta, sinun veljistäs, minun kaltaiseni, herättää sinulle Herra sinun Jumalasi** j. n. e. Mutta tämän lauseen selittää P. Pietari Apost. Tek. 3: 22 ja Stefanus Tek. 7: 37 itse Kristukseen, kuten se tuleekin selittää. Juutalaisetkin pitivät tätä profeetaa Mooseksen vertaisena, Eliasta suurempana; sentähden ovatkin he tällä ymmärtäneet Kristusta ja siis kysyneet Johannekselta, oliko hän joku vähemmistä profee-

toista, koska hän ei ollut Kristus eikä Elias. Sillä heillä ei ollut Malakiaan jälkeen yhtään profeetaa. Hän olikin viimeinen ja päätti Vanhan Testamentin sillä lauseella, joka edellä on toistettu Eliaan tulemisesta. Johannes on siis lähin ja ensimmäinen Malakiaan jälkeen, joka siihen päättää kirjansa, että osoittaa Johannekseen. He kysyivät siis, oliko hän joku profee-toista, kuten Kristuskin siitä Matt. 11: 9 sanoo: **Mitä te läksitte katsomaan? Profeetaako? Totisesti sanon minä teille: tämä on jalompi kuin profeeta.** Ja Matt. 21: 26 sanoo: **Kaikki pidit Johanneksen profeetana.**

Tässä tulee nyt kysymys, kuinka Johannes todistaa totuuden, kun sanoo ei olevansa Elias eikä myöskään profeeta, ja kuitenkin itse Kristus sanoo häntä Eliaaksi vieläpä jalommaksi kuin kukaan profeeta? Ja hän itse tiesi, että oli tullut Eliaan hengessä ja voimassa ja että Raamattu nimittää hänet Eliaaksi? Jos sanotaan, että hän siitä syystä oli todistamatta itsensä profeetaksi, koska oli jalompi kuin profeeta, niin kuuluu se häväistykseltä, kuin tahtoisi hän itseänsä ylentää ja kehua. Asia on sentähden katsottava siltä kannalta, että hän aivan yksinkertaisesti todisti paljaan totuuden, nimittäin, ettei hän Elias ollut eikä mikään sellainen profeeta, jota he tiedustelivat. Oli näet tavallista, että profeetat johtivat ja opettivat kansaa ja että heiltä haettiin neuvoa ja apua. Johannes ei ollut mikään sellainen eikä tahtonut ollakkaan, koska kaikkein profeetain Herra oli saapunut, jossa heidän tuli pysyä ja jota seurata. Hän siis ei tahtonut vetää kansaa puoleensa vaan johdattaa sen Kristukselle, joka olikin tarpeellista tapahtua, ennen kuin Kristus itse tuli.

Tähän oli sekin syynä, että profeeta **edeltäkäs** ennustaa Kristuksen tulemista, mutta Johannes osoittaa hänen läsnäolevaksi, joka on kokonaan toinen virka kuin profeetan. Sa-

moinhan pappi piispan ollessa saapuvilla osoittaisi kansan luotansa piispan tykö sanoen: en minä nyt ole teidän pappinne, tuo teidän pappinne on, vaikkakin hän piispan poissaollessa kansasta pitää huolen kuten piispakin.

Samoin Johanneskin osoittaa kansan luotaa Kristuksen tykö. Ja vaikka tämä on painavampi ja suurempi tehtävä kuin profeetan, niin ei se ole arvonsa vuoksi suurempi, vaan Herran läsnäolon kautta, Matt. 11: 9. Ja siinä ylistyksessä, että Johannes on suurempi kuin profeeta, ei ole tarkoitettu hänen arvoansa vaan hänen läsnäolevan Herransa arvoa. Onhan tavallista, että Herran poissaollessa palvelijaa pidetään suurempana, arvokkaampana ja kunnioitettavampana kuin herran saapuvilla ollessa.

Niinpä on siis profeetan sääty korkeampi kuin Johanneksen, vaikka Johanneksen virka on suurempi ja läheisempi. Sillä profeeta hallitsee ja johtaa kansaa, ja kansa riippuu hänestä, mutta Johannes ei tee muuta kuin ainoastaan osoittaa kansan luotansa Kristuksen, läsnä olevan Herran, tykö. Sentähden on hän oikein ja suoraan kaikkein yksinkertaisemmin kieltänyt olevansa profeeta, vaikka hänellä kaikki profeetan ominaisuudet yltäkyllyisesti olivat. Tämä kaikki tapahtui kansan tähden, etteivät ymmärtäisi hänen todistustaan profeetalliseksi ennustukseksi eivätkä odottaisi Kristusta tulevaksi minäkään vastaisena aikana; vaan heidän tuli pitää häntä edelläkävijänä ja Herran näyttäjänä ja seurata hänen osoitustaan läsnäolevan Herran tykö. Sitä tarkoittavat seuraavat tekstin sanat:

Niin sanoit hänelle: Kukas olet? Että me antaisimme niille vastauksen, jotka meidän lähetit; mitäs sanot itsestä? Hän sanoi: Minä olen huutavan ääni korvessa, valmistakaat Herran tietä, niinkuin Jesaias

profeeta sanoi. Tämä on hänen todistuksensa toinen osa, jossa hän todistaa, mitä hän oikeastaan on, koska hän ei tahtonut olla Kristus, eikä Elias, eikä mikään profeeta. Hän aivan kuin sanoisi: Autuutenne on nyt paljon lähempänä, kuin että tässä olisi mikään profeeta; älkää nyt silmillänne tähystäkö niin etäälle toiseen aikaan: kaikkein profeetain Herra on itse täällä, eikä tässä mitään profeetaa enää tarvita. Herra menee nyt tuolla ja minä olen hänen edelläkävijänsä; hän seuraa minua aivan kantapäillä. En minä profeetana hänestä ennusta, vaan minä huudan ainoastaan airueen tavalla antamaan hänelle tietä ja tilaa, että hän voisi astua esiin. En minä sano: katso, hänen tulemisensa lähestyy, kuten profeetat, vaan minä sanon: katso, hän tulee ja on jo täällä. En minä puhu hänestä, vaan minä näytän häntä sormellani, kuten Jesaias jo kauvan tätä ennen on ennustanut, että sellainen huuto tien valmistamisesta Herralle oli käyvä hänen edellänsä. Tämmöinen minä olen enkä profeeta. Sentähden astukaat syrjään, antakaa tilaa ja antakaa Herran itse läsnäolevana vaeltaa keskellänne alkäätkä enään tähystelkö hänestä mitään ennustusta.

Tämä on nyt sellainen vastaus, jota ei yksikään oppinut, viisas, pyhä ihminen voi sieittää, ja Johannes saa olla joka kirjaimessaan perkeleellinen ja vääräuskoinen, sillä ainoastaan syntiset ja hullut pitävät häntä pyhänä, hurskaana miehenä ja avaavat korvansa hänen huudolleen, tekevät tilaa Herralle ja raivaavat syrjään sen, mikä hänen kulkuaan estäisi. Mutta edelliset viskelevät puita, kiviä ja likaa tielle, vieläpä tappavat sekä edelläkävijän että itse Herrankin sen vuoksi, että rohkenevat heille sellaista sanoa. Miksi niin? Näetkös siksi, kun Johannes sanoo: **Valmistakaat Herran tietä**, joka merkitsee jokseenkin samaa, kuin ettei heillä Herraa ole eikä hänen tietänsä. Mitä heillä sitten on? Näetkös, missä ei

Herraa eikä hänen tietänsä ole, siellä täytyy olla joku ihmisen oma tie ja siellä täytyy olla perkele ja kaikki paha. Katso nyt siis, eikö tämän pyhän, viisaan kansan kyllä syystä pitänyt julmistuman Johannekseen ja kirooman hänen sanansa ja päälliseksi tappaman hänen ja hänen herransa. Rohkenisiko hän perkeleen omaksi tuomita tällaisen pyhän kansan ja soimata kaiken heidän menonsa harhaan joutuneeksi, jumalattomaksi ja kirottavaksi sekä herjata, ettei heidän tiensä ole Herran teitä, vaan että heidän nyt vasta tuli valmistaa Herran tietä, joten he siis tähän asti olivat turhaan pyhää elämäänsä harjoittaneet.

Jos hän edes olisi salaa kirjoittanut tämän johonkin tauluun, olisivat he ehkä voineet sitä kärsiä. Vaan nyt rupeaa hän siitä ääneensäkin, eikä ainoastaan ääneensä, vaan vieläpä huutamalla huutamaan. Sen lisäksi ei hän tee sitä missään nurkassa, vaan julkisesti taivaan alla, korvessa, koko maailmalle ja tekee pyhät kaiken kansan edessä synniksi ja häpeäksi kaikkine menoineen ja vaelluksineen, niin ettei kansa enään mitään piittaa heidän ulkoloistostaan. Näinhän heidän entisen pyhän elämänsä kunnia ja etevyys kutistuu olemattomiin. Eihän toki tuollainen pyhä kansa taida sellaista kärsiä. Heidän täytyy muka Jumalan ja hänen vanhurskautensa tähden kirotta noin väärä oppi, jottei kansa raukka tulisi viettelystä ja jumalanpalvelus poljetuksi. Heidän täytyy Isälle Jumalalle mieliksi ja palvelukseksi tappaa sekä Johannes että hänen Herransa.

Kristuksen tien valmistamista ja Johanneksen varsinainen virka on nyt nöyryyttää koko maailmaa ja sanoa, että he ovat kaikki tyyni syntisiä, kadotettuja, kirottuja, köyhiä, vaivaisia ja viheliäisiä ihmisiä, ja ettei mikään elämä, ei mikään työ eikä sääty ole niin pyhä, kaunis tai hyvä, ettei se olisi kirottava,

ellei Herra Kristus uskon kautta siellä asu, vaikuta, vaella, elä, ole ja tee kaikkea kaikesa, ja että he siis jokainen tarvitsevat Kristusta tullaksensa kaikella sydämensä halulla osalliseksi hänen armostaan. Katso, missä niin sanotaan, että kaikki ihmisten työ ja elämä ei mitään ole, siinä on Johanneksen oikea ääni korvessa ja kristillisen opin puhdas totuus, niinkuin P. Paavali Room. 8: 23 sanoo: **Kaikki ovat he syntiä tehneet eikä heillä ole mitään kerskattavaa Jumalan edessä.** Tämä on oikeata nöyryyttämistä ja röyhkeyden repimistä pois kaikista ihmisistä ja heidän masentamisesta. Tämä on nyt totuudessa Herran tietä valmistaa, antaa hänelle tilaa ja hänelle sijaa raivata.

Tässä nyt **ihmiset tulevat ilmi kahdenlaisina:** muutamat uskovat tällaisen Johanneksen äänen ja tunnustavat tilansa sellaiseksi. Nämä ovat niitä, joiden tykö Herra tulee; niissä on hänen tiensä valmistettu, kuten P. Pietari 1 Epist. 5: 5 sanoo: **Nöyrille hän antaa armon.** Ja Luuk. 18: 14 sanoo hän itse: **Joka itsensä alentaa, se ylennetään.** Sillä tässä täytyy sinun tarkalleen oppia sanojen hengellisestä merkityksestä käsittämään, **mikä Herran tie on,** kuinka sitä valmistetaan ja mikä estää Herran saamasta sijaa meissä. Herran tie, niinkuin kuulit, on se, että hän kaiken meissä vaikuttaa ja että kaikki meidän työme ovat hänen eikä meidän omiamme, joka tapahtuu uskon kautta.

Mutta valmistautuminen ei ole se, että siinä rukouksellasi, paastollasi, itsesi kurittamisella ja omilla töillä tekisit itsesi ansiokkaaksi, johon tähän aikaan kaikissa adventtisaarnoissa vaaditaan ja viekoitellaan. Vaan, kuten jo on sanottu, hengellinen valmistus on se, että sie-lusi syvyydessä tunnet ja tunnustat olevasi kaikkine töinesi, mitä ikänä voit aikaan saada, kelvoton syntinen, köyhä, kirottu ja viheliäi-

nen. Mitä enemmän sellainen sydän on tällaisen mielen vallassa, sitä paremmin on Herralle tie valmistettu, vaikkakin sillä välin puhdasta Unkarin viiniä juotaisiin, ruusuilla käveltäisiin eikä sanaakaan rukoiltaisi.

Este taasen, jonka vuoksi ei Herra tilaa saa, ei ole ainoastaan törkeät ruumiilliset synnit, niinkuin haureus, viha, ylpeys, ahneus y. m., vaan paremmin hengellinen pimeys ja oikea farisealainen kopeus, joka pitää kauniin elämänsä ja hyvät työnsä arvossa, luottaa niihin, ei tuomitse niitä itse eikä tahdo muidenkaan niitä tuomitsevan.

Nämät ovat tuo toinen laji ihmisiä, nimitäin, jotka eivät usko Johanneksen ääntä, vaan sanovat sitä perkeleen ääneksi, joka muka kieltää hyvät työt ja kiroo jumalanpalvelusta. Näille juuri etupäässä ja pontevimmin sanotaan: **Valmistakaat Herran tietä**, vaikka nämä sitä vähimmin ottavat vastaan.

Sentähden lausuu Johannes näille ankaria sanoja Luuk. 3: 7, 8: **Te kyykäärmetten siikiöt, kuka teitä neuvoi välttämään tulevaista vihaa? Tehkäätsiis parannuksen soveliaita hedelmiä.** Mutta, kuten sanottiin, mitä enemmän Herran tien valmistamisesta puhutaan, sitä enemmän he asettelevat sille esteitä ja vimmastuvat. He eivät tahdo kuulla, ettei se, mikä on heidän, olisi Herran, kunnes he muka Jumalalle kiitokseksi ja kunniaksi hävittävätkä totuuden ja Johanneksen sanat ja sekä hänen itsensä että hänen Herransa.

Katsoppas nyt, eikö Johanneksen todistus ole suuri ja merkillinen sen kautta, että hän uskaltaa avata suunsa ja sanoa rohkeasti, ettei hän ollut Kristus, vaan sellainen ääni, jota he eivät mielellänsä kuulleet ja joka soimasi näiden suurten kansan opettajain ja johtajain elämäntapaa vääräksi ja Herralle kelpaamattomaksi. Ja niinkuin Johanneksen on käynyt,

niin on käynyt maailman alusta saakka ja on sen loppuunkin asti käyvä. Sillä ylpeä pyhyys ei saata kuulla, että sen ennen kaikkea tulee valmistaa Herralle tietä, koska se arvelee istuvansa Jumalan helmassa tuuditeltuna ja hyväilytnä kuin rakas lapsi; he muka ovat jo kauvan sitten valmistaneet tien täydellisesti, ennenkuin Herra ajatteli pyytääkään tietä näiltä hellämielisiltä pyhiltä. Näin on paavikin tähän aikaan joukkoinensa kironnut tämän Johanneksen äänen: **valmistakaat Herran tietä.** Sanalla sanoen: tämä on ilkeä ääni kaikille, paitsi köyhille syntisille ja murheellisille omilletunnoille, joiden sydämessä se kylläkin suloiselta kuuluu.

Mutta eikö se ole takaperoista ja kummallista puhetta, että hän sanoo: **minä olen huutavan ääni.** Kuinka saattaa ihminen olla toisen äänenä? Pitäisihän hänen kai sanoa: Minä olen äänellä huutaja. Mutta tämä on Raamatun mukaista puhetapaa, niinkuin Jumala 2 Moos. 4: 16 sanoi Moosekselle: **Aaronin pitää oleman sinun suunasi**, se on, hänen tulee puhua puolestasi. Samoin Job. 29: 15: **Minä olen sokean silmä ja ontuvan jalka.**

Ja jotka lähetetyt olit, olit fariseuksista. Ja he kysyit häneltä ja sanoit hänelle: Miksi sinä siis kastat, jos et sinä ole Kristus etkä Elias etkä profeta? Johannes vastasi heitä ja sanoi: Minä kastan vedellä; mutta teidän keskellänne seisoo, jota ette tunne. Hän on se, joka minun jälkeeni tulee, joka minun edelläni on ollut, jonka kengän rihmoja en minä ole kelvollinen päästämään. Näyttää siltä, kuin jättäisi evankelista näistä sanoista jotain pois ja kuin hänen puheensa pitäisi täydellisenä kuulua: **Minä kastan vedellä, mutta keskellenne on tullut se, joka kastaa tulella**, niinkuin Luuk. 3: 16 sanoo: **Minä tosin kastan teitä vedellä, vaan – – hän kastaa teitä – – tulella.** Ja Apost. Tek. 1: 5: **Jo-**

**hannes tosin kasti vedellä, mutta te kaste-
taan Pyhällä Hengellä.** Vaikkakin hän tässä on puhumatta tuosta toisesta kasteesta, tekee hän kuitenkin kyllin ymmärrettäväksi, että toinen kaste oli vasta tapahtuva, koska hän puhuu eräästä toisesta, joka hänen jälkeensä tulisi eikä epäilemättä kastaisi vedellä.

Tässä alkaa nyt toinen sysäys, jolla Johannesta molemmalta puolelta koetellaan. Sillä kun he eivät voineet häneen vaikuttaa houkutuksilla, käyvät he hänen kimppuunsa uhkauksella. Ja tässä puhkee näkyviin heidän kavala nöyryytensä, joka perustuikin juuriaan myöten ylpeyteen. He olisivat näin sittenkin tehneet, vaikka Johannes olisi heitä seurannut sitten kuin olisivat häneen kyllästyneet. Opi sentähden tästä olemaan varuillasi ihmisten suhteen, varsinkin niiden, jotka tekeytyvät ystävällisiksi ja suloisiksi. Matt. 10: 16, 17 sanoo Kristus: **Mutta kavahtakaat ihmisiä. Olkaat sentähden taitavat niinkuin käärmeet, ja vakaat niinkuin kyyhkyset.** Se on, mielistelijöitä älkää uskoko ja vihollisille älkää pahaa tehkö.

Katsos, nämä fariseukset, joista tässä saadaan kuulla, tahtoivat muka Johannesta pitää Kristuksena, mutta kun he eivät saaneet Johannesta tahtonsa taipumaan, kääntävät he kaapunsa ja soimaavat Johanneksen kastettakin. Aivan kuin sanoisivat: Koska et ole Kristus, etkä Elias, etkä profeeta, niin pitäisihän sinun tietää, että me Mooseksen lain jälkeen olemme sinun esimiehiäsi, ja sinun tulisi siis käyttäytyä alamaisen tavoin eikä toimia omin päin ilman meidän käskyä, tietoa ja lupaa. Kuka sinulle on vallan antanut, että kasteellasi perustelet uusia tapoja meidän kansamme keskuuteen? Mutta kyllä sinä ilkeilylläsi ja tottelemattomuudellasi pyörät oman onnettomuutesi partaalla.

Mutta samoin kuin Johannes katsoi hei-

dän liehakoimisensa ylönsä, halveksii hän heidän uhkaustaankin; hän seisoo lujana ja todistaa Kristuksesta, kuten ennenkin. Vieläpä hän heitä kovakouraisesti kurittaakin ja syyttää heitä tietämättömyydestä. Aivan kuin hän sanoisi: Minun vedellä kastamiseni ei tapahdu teidän käskystä, josta ei ole lukuakaan; toinen on jo saapuvilla, jota te ette tunne, mutta jolta minä käskyn saanut olen, ja siinä on minulle yllin kyllin. Jos te sen tuntisitte tai tahtoisitte tuntea, ette kysyisi, mistä minulla on valta kastaa, vaan suostuisitte itsekkin kastettaviksi, sillä hän on minua niin paljon suurempi, etten minä ole mahdollinen hänen kenkäsäkään nauhoja päästelemään.

Näillä Johanneksen sanoilla, kun hän sanoo: **Hän on se, joka minun jälkeeni tulee, joka minun edelläni on ollut,** jotka evan gelista kolme kertaa toistaa tässä luvussa, ovat jotkut paljon päättään vaivanneet ja tehneet ne itsellensä hämäräksi, kun ovat ne selittäneet Kristuksen jumaluuden ijankaikkiseen syntymiseen, ikäänkuin Johannes tarkoittaisi, että Kristus oli ennen häntä ijankaikkisuudessa syntynyt. Mutta mitä merkittävää siinä olisi, että hän ennen Johannesta on syntynyt ijankaikkisuudessa, koska hän on syntynyt ennen koko maailmaakin ja ennen kaikkea. Senpä tähden hän on tuleva ei ainoastaan Johanneksen jälkeen vaan kaiken jälkeen, sillä hän on **ensimmäinen ja viimeinen,** kuten Ilmest. k. 1: 11 sanoo, niin että sekä hänen tulemisensa että entinen olemisensä tarkoittavat aivan samaa, nimittäin hänen ijankaikkisuuttaan. Mutta Johanneksen sanat ovat selvät ja yksinkertaiset, sillä ne puhuvat Kristuksesta jo ihmiseksi tulleen. Hänen sanojaan, näet: **joka minun jälkeeni tulee,** ei voida ymmärtää niin, että Kristus syntyisi hänen jälkeensä, koska Johannes tätä puhuessaan oli kolmenkymmenen vanha ja Kristus samoin.

Niinpä on nyt varmasti tämä niin ymmärrettävä, että hän lausuu nämä sanat saarnavirkansa ajatellen ja tarkoittaen: Minä olen ollut, se on: minä olen alkanut saarnata, mutta minä kohta vaikenen, ja toinen on minun jälkeeni tuleva ja rupeava saarnaamaan. Niin sanoo Luukaskin Apost. Tek. 1:22, että Kristus **rupesi Johanneksen kasteesta** ja Luukk. 3: 23, että Jeesus kastettiin ja rupesi saarnaamaan **kolmenkymmenen vanhana**. Myöskin Matt. 11: 3: **Oletko sinä se tuleva?** Se on, jonka tulee ruveta saarnaamaan; sillä Kristuksen virka alkaa juuri hänen kasteestansa, jolloin isä julisti ja asetti hänet siihen. Siitä alkaa myöskin Uusi Testamentti ja armon aika, eikä Kristuksen syntymisestä, kuten hän itsekin Mark. 1: 15 sanoo: **Aika on täytetty ja Jumalan valtakunta on lähestynyt**. Sillä ellei hän olisi ruvennut saarnaamaan, ei olisi syntymisestäkään ollut mitään hyötyä, mutta kun hän alkoi työnsä ja opetuksensa, silloin täytettiin kaikki ennustukset ja koko Raamattu, ja silloin alkoi uusi valkeus ja uusi maailma.

No nytpä tiedämme, mikä se on: **joka minun jälkeeni tulee**, mutta ei olla vielä selvillä, mikä se on: **joka minun edelläni on ollut**, jota moniaat tahtovat ymmärtää Kristuksen ijankaikkiseksi syntymäksi. Me pidämme yksinkertaisesti kiinni siitä, että tämäkin on saarnavirasta lausuttu ja tällä ajatuksella: vaikka hän ei vielä saarnaakaan, vaan vasta on tullut minun jälkeeni, niin että minä saarnaan ennen häntä, niin on hän jo kuitenkin saapuvilla ja vieläpä lähelläkin, että hän, ennenkuin minä rupesinkaan saarnaamaan, on jo ollut täällä ja määrätty saarnaamaan. Siis sana: **minun edelläni** tarkoittaa Johanneksen virkaa eikä hänen persoonaansa; siis: **hän oli minun edelläni**, merkitsee: hän on ollut hyvin kolmekymmentä vuotta ennen minun saarnaani ja kastettani; mutta ei hän vielä ole

tullut saarnallansa eikä ole alkanut sitä tointansa. Tällä todistaa hän virkansa, ettei ole profeeta, joka edeltäpäin julistaa Kristuksen tulemista, vaan että hän käy saapuvilla olevan edellä, vieläpä niinkin lähellä saapuvilla olevaa, että hän useita vuosia oli ollut läsnä, ennenkuin Johannes alkoi saarnata.

Samaa teroittaa hän myöskin sanoessaan: **Teidän keskellänne seisoo, jota ette tunne**, Hän aivan kuin sanoisi: Älkää luoko silmiänne etäälle tulevaan aikaan. Hän, josta profeetat puhuvat, on jo hyvin kolmekymmentä vuotta oleskellut keskuudessanne Jumalan kansan seassa. Pitäkää varanne, ettei hän vaan tulisi ja menisi tietämättänne. Te ette häntä tunne, sentähden olen tullut häntä teille osoittaakseni. Mutta kun hän sanoo: Hän **seisoo eli on ilmaantunut** teidän keskellenne, käyttää hän raamatun puhetajaa, joka sanoo: **Profeeta on ilmaantunut eli nousut**, kuten Matt. 24: 24: **Väärät profeetat nousevat**, ilmestyvät eli kohoavat näkyviin. Ja Jumala 5 Moos. 18: 18 sanoo: **Minä herätän heille profeetan heidän veljistänsä** j. m. s. Johannes tahtoo nyt osoittaa, että sellainen ilmestyminen, nouseminen, esiintyminen, herääminen on Kristuksesta täytetty, kuten Jumala luvannut on, ja että he eivät häntä tunteneet.

Tämä on nyt toinen puoli Johanneksen ja evankeliumin saarnaajan virasta, ettei hän nimittäin ainoastaan tee koko maailmaa syntiseksi, kuten edellisessä on kuultu, vaan myöskin toiselta puolen lohduttaa ja näyttää, kuinka synneistä voidaan vapaaksi päästä, osoittamalla häneen, joka tuleva on. Näin saattaa hän meidät Kristuksen tykö, jotta hän meidät saisi vapahtaa synnistä, kun me vaan totisella uskolla otamme hänet vastaan. Edellinen puoli sanoo: te olette kaikki tyyni syntisiä ja Herran tie puuttuu teiltä. Kun sen uskomme, seuraa heti toinen puoli, joka sanoo: malttakaapas,

ottakaa Kristus vastaan ja uskokaa hänen päällensä, hän on vapahtava teidät synnistä. Jos sen uskomme, niin se meille tapahtuukin; siitä tahdomme kohta tässä perässä puhua.

Nämät tapahduit Betabarassa sillä puolella Jordania, jossa Johannes kastoi. Niin tarkasti kertoo evankelista Johanneksen todistuksen, että mainitsee paikankin, jossa se on tapahtunut; sillä tämän todistuksen suuri tärkeys on siinä, että Kristus tunnustetaan ja että monet ovat sitä vastaan. Epäilemättä on hän kuitenkin tahtonut osoittaa tässä jonkun hengellisen salaisuuden, jota nyt tahdomme lähemmin tarkastella.

Tämän evankeliumikertomuksen hengellisestä merkityksestä.

Pääsisällyksessä on nyt, että siinä meille kuvataan Uuden Testamentin saarnavirkkaa, minkälainen se on, mitä se vaikuttaa ja mitä se saa kokea.

Ensiksi ei se ole mikään raamattu, vaan huutavan ääni. Laki ja Vanha Testamentti on kuollut raamattu, kirjoihin kirjoitettu, mutta evankeliumin tulee olla elävä ääni. Sen vuoksi on Johannes kuvaus, esikuva ja aloittaja, joka on ensimmäinen kaikista evankeliumin saarnaajista: hän ei kirjoita mitään, vaan huutaa kaikki kuuluville elävällä äänellä.

Toiseksi on Vanha Testamentti, laki, saarnattu ainoastaan juutalaisten kesken heidän majoissaan Siinain vuoren juurella. Mutta Johanneksen ääni kaikuu korvessa, julkisesti taivasalla, kaikelle maailmalle.

Kolmanneksi on evankeliumi huutava, heleä, raikas ääni, joka rohkeasti ja pelkäämättä puhuu, ei pelkää ketään, ei kuolemaa, helvettiä, elämätä, maailmaa, perkelettä, kunnia, häpeätä, eikä mitään luontokappaletta, niinkuin Jesaiaskin muutamassa paikassa 40:

6–9 sanoo: **Ääni sanoo: saarnaa eli huuda. Mitä minun pitää saarnaaman? Kaikki liha on ruoho, ja kaikki hänen hyvyytensä niinkuin kedon kukkainen. Ruoho kuivettuu pois ja kukkainen lakastuu, mutta meidän Jumalamme sana pysyy ijankaikkisesti. Siion, sinä suloinen saarnaaja, astu korkialle vuorelle – – – korota äänes väkevästi: korota, äläkä pelkää.** Sillä maailma ei voi kärsiä evankeliumia, jonka vuoksi siihen vaaditaan sellainen voima, joka katsoo maailman ylen ja huutaa pelkäämättä.

Neljänneksi oli Johanneksella vaate kameelin karvoista ja hihnainen vyö hänen vyöllänsä, Matt. 3: 4. Vaikka tämä nyt merkitsee saarnaajan ankarata ja puhdasta elämää, merkitsee se kuitenkin etupäässä saarnaa eli evankeliumia, joka ei ole pehmeillä vaatteilla kaunistettu ääni ja joka ei ulkokultaile eikä liehakoitse. Se on saarna rististä, kova, karkea, terävä sana vanhalle ihmiselle ja se vyöttää kupeet hengelliseen ja maalliseen puhtauteen. Mutta näitä on otettu ja tulee ottaa edesmenneitten patriarkkojen elämästä ja sanoista, jotka ovat kameeleja olleet ja kantaneet lain ja ristin kuormia. **Hänen ruokansa oli heinäsiirakat,** eräs laji metsälintuja, joita sanottiin heinäsiirakoiksi, **ja metsähunaja.** Linnut eivät olleet meidän maan lintuja vaan toisenlaisia siinä maassa löytyviä. Tämä tarkoittaa niitä, jotka evankeliumin ottavat vastaan, nimittäin nöyriä syntisiä, jotka ottavat evankeliumin omakseen ja itseensä.

Viidenneksi on Johannes **sillä puolella Jordanin.** Jordani merkitsee oikeastaan Pyhää Raamattua, jolla on kaksi rantaa. Vasempi on sen lihallinen ymmärtäminen, joka juutalaisten kesken oli vallitsemassa. Siellä ei ole Johannesta, sillä sen kaltainen käsitys Raamattusta ei tee ketään nöyräksi syntiseksi vaan töistään ylpeileväksi pyhäksi. Oikea puoli on

Raamatun oikea hengellinen ymmärtäminen, joka kaikki omat työt hylkää ja kuolettaa, jotta siinä usko yksin pysyisi nöyryydessä. Sellaisen käsityksen vaikuttaa evankeliumi, jonka tähden P. Paavali Room. 3: 23 sanoo: Kaikki ovat he syntiä tehneet.

Kuudenneksi syntyy silloin riita totisten ja väärin saarnaajain välillä, silloin eivät fariseukset voi kärsiä Johanneksen ääntä, he katsovat ylön hänen opetuksensa ja kasteensa, pysyvät paatuneina töissänsä ja opetuksisiansa. Kuitenkin he kansan tähden teeskentelevät, ikään kuin pitäisivät häntä korkeassakin arvossa. Mutta kun hän ei tahdo, niinkuin he tahtovat, täytyy hänellä olla perkele ja lopuksi tulla Herodeksen käskystä mestatuksi.

Niin käy tähän aikaan ja on kaikkina aikoina käynyt. Ei yksikään väärä opettaja tahdo sitä näyttää, että hän saarnaisi ilman evankeliumia tai sitä vastaan, vaan paljoa pikemmin, että hän sitä pitää korkeassa arvossa ja siihen uskoo. Mutta kuitenkin hän sen vääräntää ja muokkaa oman mielensä mukaan. Sitä ei toki evankeliumi voi kärsiä, sillä se seisoo järkähtämättömänä eikä valehtele. Sen vuoksi sitä sitten parjataan vääräksi opiksi ja eksytykseksi, vieläpä perkeleenkin opiksi, kunnes viimein väkivallalla käyvät sen kimppeun, kieltävät sen pois ja iskevät saarnaajalta kaulan poikki, niin ettei sitä missään voitaisi saarnata eikä kuulla, niinkuin Juhana Hussin on käynyt paavin toimesta.

Niinpä on nyt oikea kristillinen saarnaaja se, joka ei mitään muuta saarnaa, kuin mitä Johannes opetti, ja siinä järkähtämättä pysyy. Hänen tulee nimittäin **ensiksi** hyvin saarnata lakia, josta kansa saa oppia, kuinka paljon Jumala meiltä vaatii. Siitä emme me Aadamin lankeemuksen kautta kykenemättömäksi käyneen luontomme tähden voi mitään tehdä, jonka vuoksi se meitä kastaa Jordanin vedel-

lä. **Kylmä vesi** näet merkitsee lain oppia, joka ei sytytä rakkautta vaan paljoa enemmän sitä sammuttaa. Lain saarnan kautta, näet, ihminen tuntee, kuinka vaikea ja mahdoton laki on täyttää. Siitä tulee sitten ihminen lain viholliseksi ja hänen halunsa sitä kohtaan kylmenee, niin että hän tuntee, kuinka sydämensä pohjasta hän on lakia vastaan. Siinä on tuo kaikkein raskain synti, että ihminen on Jumalan käskyjen vihollinen.

Silloin täytyy hänen myöntyä ja tunnustaa, että hän on kadotettu ihminen, ja että kaikki hänen työnsä ja koko elämänsä on paljasta syntiä. Silloin on hän kasteltu Johanneksen kasteella ja oikein perinpohjaisesti, niinetä hän ei ainoastaan ole sillä valeltu vaan kokonaan siihen upotettu. Silloin hän vasta näkee, mitä Johannes tarkoittaa sanoillaan: **tehkää parannus** j. n. e. Silloin hän ymmärtää, että Johannes on puhunut oikein, ja että kaikille on parantumisen eli parannuksen teko tarpeellista. Mutta sellaiseen käsitykseen eivät tule eivätkä itseänsä kastata fariseukset ja tekopyhät, jotka eivät arvele mitään parannusta tarvitsevansa. Sentähden ovat Johanneksen sanat ja kaste heidän silmissään hullutusta.

Kun sitten **toiseksi** lain opetus ja kaste ovat täytetyt, niin että ihminen itsensä tuntemisesta nöyrytyneenä joutuu epätoivoon itsensä ja kaiken voimansa suhteen, silloin alkaa opin toinen puoli siten, että Johannes osoittaa kansan luotaan Kristuksen tykö sanoen: **Katso Jumalan karitsa, joka pois ottaa maailman synnin**, Joh. 1: 29. Se merkitsee jotenkin samaa kuin: Minä olen ensiksi opetuksellani tehnyt teidät kaikki syntisiksi, kironnut kaikki teidän tekonne ja lausunut, että teillä ei pidä olla mitään toivoa itsestänne; mutta jotta te ette Jumalasta epäilisi, niin katsokaat tänne, minä tahdon teille osoittaa, kuinka pääsette synneistänne vapaiksi ja saavutatte autuuden.

Ette te voi jättää syntejänne ettekä töilänne Jumalan edessä hurskaiksi tulla; se on toisen miehen tehtävä; en minäkään voi sitä tehdä, mutta kuitenkin voin minä hänet osoittaa. Hän on tämä Jeesus Kristus, Jumalan karitsa. Tuo, tuo, eikä kukaan muu taivaassa ja maan päällä, ottaa synnin päällensä, vieläpä niin, ettet sinä voisi kaikkein pienintäkään syntiä maksaa. Hänen täytyy yksin ottaa päällensä ei ainoastaan sinun vaan koko maailman synnin, eikä ainoastaan maailman muutamia syntejä, vaan maailman kaikki synnit, olivat ne sitten suuria tai pieniä, monia tai harvoja. Tämä se on puhtaan evankeliumin saarnaamista ja kuulemista ja näin nähdään Johanneksen sormi, jolla hän Kristusta, Jumalan karitsaa, osoittaa.

Jos nyt uskot, että sellainen Johanneksen ääni on totinen ja katsot hänen sormensa osoitukseen sekä tunnustat Jumalan karitsan kantavan syntisi, niin olet sinä voittanut, niin olet sinä kristitty, synnin, kuoleman, helvetin ja kaiken herra; silloin täytyy sinun omantuntoosi riemastua ja sydämesi rakastua tähän helvään Jumalan karitsaan, ja tämän äärettömän armon rikkauden vuoksi, joka Johanneksen kautta on sinulle saarnattu ja Kristuksesta annettu, myöskin rakastaa, ylistää ja kiittää taivaallista isää ja sydämen pohjasta mielistyä tekemään hänen jumalallista tahtoansa kaikesta voimastasi, minkä suinkin taidat. Sillä

mitä lohdullisempaa ja rakkaampaa voidaan kuulla, kuin että meidän syntimme eivät enään ole meidän sekä etteivät ne enään ole meidän päällämme painamassa vaan ovat laskettuna Jumalan karitsan päälle? Kuinka taitaa synty sellaisen viattoman karitsan tuomita? Täytyyhän sen siinä tulla voitetuksi ja rauveta tyhjiin; näin täytyy synnin kanssa kuoleman ja helvetin synnin palkkana tulla voitetuksi. Katso nyt tässä, mitä isä Jumala on meille Kristuksessa lahjoittanut!

Mutta varo itseäsi, varo, ettet luulettele omien töittesi Jumalan edessä voivan pienintäkään syntiä poistaa, sinä ryöstät sillä Jumalan karitsalta oikean kunniansa. Sillä Johannes tosin sanoo: parantakaat itsenne eli tehkää parannus, mutta ei hänen ajatuksensa tässä ole, että sinun parannuksesi olisi oma tekosi ja että sinä voisit itsestäsi synnin poistaa. Tämän juuri hän toisessa osassa mahtavasti todistaa sanoessaan: **Katso Jumalan karitsa, joka pois ottaa maailman synnin!** Vaan hänen ajatuksensa on, kuten jo edellä on sanottu, että jokainen itsensä tuntisi, että parannus on hänelle tarpeellinen, mutta ei sitä tule kenenkään itsestään etsiä vaan Kristuksesta yksinänsä. Sellaiseen tuntemiseen auttakoon meitä isä Jumala kaiken laupeutensa tähden ja lähettäköön maailmaan Johanneksen äänen suurella evankelistain joukolla! Amen.